

РЕШЕНИЕ

№ 1116

гр. София, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Стойкова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Красимир Мазгалов Въззивно гражданско дело № 20221100501543 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и следващи от ГПК.

С решение №20183281 от 09.09.2021г., постановено по гр.дело №4908/2019г. по описа на СРС, ГО, 50 с-в е признато за установено по иск предявен от Национална федерация „Т.и., н., и.” при КТ„Подкрепа“ с Булстат:**** и Д. Г. К. с ЕГН:*****, с правно основание чл.71, ал.1, т.1, вр.чл.71, ал.2 и 3 от ЗЗДискр, че спрямо ищеца Д. Г. К. са извършени действия представляващи пряка дискриминация по признак обществено положение от страна на ответниците Л. С. Г. с ЕГН:*****- заместник- директор на ИЯИЯЕ при БАН, изразяващи се в писмен отказ за достъп до Ядрена научно-експериментална учебна база на ИЯИЯЕ при БАН с резолюция от 14.04.2016г., и В. Й. Б. с ЕГН:*****- административен директор на ИЯИЯЕ при БАН, изразяващи се в устен отказ за участие на 31.07.2018г. на Общо събрание на работници и служители на ИЯИЯЕ при БАН по чл.7а от КТ, предвид качеството на Д. Г. К. на синдикален представител на БС БАН към НФТИНИ към КТ Подкрепа, като предявеният срещу Д. В. Т. с ЕГН:***** иск на същото правно основание е отхвърлен като неоснователен. Отхвърлени са и предявените от ищите искове с правно основание чл.71, ал.1, т.2 и т.3 от ЗЗДискр за осъждане на ответниците да преустановят нарушението и възстановят положението преди нарушението, да се въздържа в бъдеще от по-нататъшни нарушения, както и за солидарното им осъждане да заплатят сумата от 1961 лева- обезщетение за претърпени от установената пряка дискриминация неимуществени вреди. Ответниците Л. С. Г. и В. Й. Б. са осъдени да заплатят на ищеца Д. Г. К. сумата от 222,22 лева, или всеки един от тях по 111,11 лева разноски по делото. Ищецът е осъден да заплати на Д. В. Т. 400 лева разноски, а на ответниците Л. С. Г. и В. Й. Б.- общо 533,34 лева или по 266,67 лева на всеки от тях- съдебни разноски.

Срещу така постановеното решение, в частта с която е отхвърлен иска с правно

основание чл.71, ал.1, т.1, вр. чл. 71, ад. 2 и 3 от ЗЗДискр срещу Д. В. Т., както и в частта с която е отхвърлен иска с правно основание чл.71, ал.1, т.2 и т. 3 от ЗЗДискр за осъждане на тримата ответници да се въздържат в бъдеще от по-нататъшни нарушения, е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК **въззивна жалба от ищеца Д. Г. К.** Жалбоподателят поддържа, че спрямо него в качеството му на синдикален представител и председател на Браншови синдикат „Българска академия на науките” на Национална федерация „Т.и., н., и.” при КТ „Подкрепа”, е осъществена и от ответника Д. В. Т. пряка дискриминация по признак „обществено положение”, доколкото същият не е осигурил ефективни мерки по чл.19 от ЗЗДискр. за предотвратяване на всички форми на дискриминация на работното място и допуснал на 14.04.2016г. и на 31.07.2018г. другите двама ответници под негово ръководство да извършат актовете на пряка дискриминация, изразяващи се в недопускане на ищеца на 14.04.2016г. и на 31.07.2018г. за изпълнение на функциите му в качеството на синдикален представител по чл.406, ал. 2, т.1 КТ- посещаване по всяко време на предприятията и другите места, където се извършва работата, както и помещения, ползвани от работниците и служителите. В същото време достъп до предприятието получавали много неработещи в същото лица- административен персонал, свещеници, ученици, студенти, официални гости, политици, съпрузи на служители, което било установено от разпита на допуснатите в първата инстанция свидетели. Твърди, че ползването на законоустановен отпуск не освобождава ответника Д. Т. от отговорност, защото като директор е отговорен за цялостното управление на института, съгласно приложения по делото Правилник за дейността на ИЯИЯЕ. Относно отхвърлянето на иска в частта за осъждане на ответниците да се въздържат в бъдеще от по-нататъшни нарушения твърди, че продължава да е индивидуален член на НФТИНИ в КТ „Подкрепа” и по решение на ръководни органи на тази федерация или на Браншовия синдикат може да бъде изпратен да решава синдикални въпроси в ИЯИЯЕ и ЯНЕУБ, както е изпращан и в други научни звена на БАН, а ответниците продължават да са на ръководни длъжности в ИЯИЯЕ, като ответникът Л. Г. е директор на института, ответникът Д. Т.- заместник- директор, а В. Б.- помощник по административните въпроси на директора. Още повече, че ответникът Г. категорично заявил пред свидетели в БНР, че никога няма да допусне ищеца до ЯНЕУБ. Моли обжалваното решение да бъде отменено в обжалваните части, а предявените искове- уважени. Претендира разноски.

С подадения в срок отговор на въззивната жалба на ищеца, ответникът В. Б. оспорва същата като неоснователна. Поддържа, че от събраните по делото доказателства не се установява наличието на факти от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, липсва съмнение за такава и поради това не е обърната доказателствената тежест в процеса- ответниците да доказват, че правото на равно третиране на ищеца в конкретния случай не е нарушено. Твърди, че не е длъжен да допуска на процесното Общо събрание на работниците и служителите през 2018 година да присъстват лица, които не се намират в трудово правоотношение с института. Спрямо ищеца никога не била упражнявана дискриминация и същият не бил различно третиран въз основа на това, че е член на синдикална организация, а недопускането на процесното събрание на 31.07.2018г. било поради невключването му в предварително изготвен списък с лица, които се намират в трудово правоотношение с института. В същото време допуснат председателят на синдикалната секция Б. Д., който към онзи момент се намирал в трудово правоотношение с Института бил допуснат до събранието. Твърди, че няма близък или сходен случай, който да послужи като база за сравнение и да породи съмнение за наличие за дискриминация. Съгласно показанията на свидетелите Д. и П. недопускането на ищеца на Общото събрание на работниците и служителите за избор на представители по чл.7а от КТ се дължало единствено поради липсата на трудово правоотношение с института и съответно- членство в общото събрание. Моли решението да бъде потвърдено в обжалваните от ищеца части. Претендира разноски.

С подадения в срок отговор на въззивната жалба на ищеца, ответникът Д. В. Т. оспорва същата като неоснователна. Поддържа, че недопускането на ищеца до института се дължи на неподадена заявка за присъствие на общото събрание и ответниците не са осъществявали действия, представляващи пряка или непряка дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. Моли решението да бъде потвърдено в обжалваните от ищеца части. Претендира разноски.

С подадения в срок отговор на въззивната жалба на ищеца, ответникът Л. С. Г. оспорва същата като неоснователна. Твърди, че ищецът не е дискриминиран по посочения от него признак, а недопускането до института се дължи на неподдаване на заявки за достъп. Моли решението да бъде потвърдено в обжалваните от ищеца части. Претендира разноски.

Срещу решението в частта с която предявените искове са уважени срещу ответника В. Й. Б. е подадена в законоустановения срок **въззивна жалба от последния**. Жалбоподателят твърди, че ищецът не е представил доказателства да е бил третиран по-неблагоприятно от други лица в идентична ситуация, поради което и не е налице основание за прехвърляне върху ответниците на доказателствената тежест за установяване липсата на дискриминация. Към датата на провеждане на процесното общо събрание ищецът не бил в трудовоправни отношения с института и не бил включен в нарочния списък на присъстващите поради неподдаването на заявление. Твърди, че в качеството си на помощник на директора е изпълнил нарежданията на работодателя, а ищецът не представил документ, удостоверяващ качеството му на синдикален представител. Моли решението да бъде отменено в обжалваната от него част, а исковете- отхвърлени. Претендира разноски.

Срещу решението в частта с която предявените искове са уважени срещу ответника Л. С. Г. е подадена в законоустановения срок **въззивна жалба от последния**. Жалбоподателят твърди, че по делото не са представени от ищеца доказателства да е бил третиран по-неблагоприятно от други лица в идентична ситуация, от които да последва съмнение за осъществена пряка дискриминация по посочения в исковата молба признак. Ищецът не бил подал редовна заявка за присъствие на общото събрание във връзка с Правилника за пропускателен режим и организацията на достъп до института, което му било известно в качеството на бивш служител. Моли решението да бъде отменено в обжалваната от него част, а исковете- отхвърлени. Претендира разноски.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивните жалби пороци на атакуваното съдебно решение, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в подадените от страните въззивни жалби.

Процесното първоинстанционно решение е правилно във всички обжалвани части, като въззивният състав споделя изцяло мотивите на същото и на основание чл.272 ГПК препраща към тях. Във връзка с доводите в жалбите следва да се добави и следното:

По жалбата на ищеца срещу решението в отхвърлителните му части:

В тежест на ищеца е да установи осъществяването от всеки един от ответниците на пряка дискриминация, основана на признака обществено положение, съгласно изложеното в обстоятелствената част на исковата молба. По отношение на ответниците Л. С. Г. и В. Й. Б. от събраните по делото писмени доказателства и от показанията на разпитаните свидетели е

установено извършването на конкретни действия, представляващи по-неблагоприятно третиране на ищеца в сравнение с други лица, които не са работници или служители на ИЯИЯЕ при БАН, а именно недопускане на ищеца в качеството му на председател на Браншов синдикат „Подкрепа- БАН“ на НФТИНИ при КТ“Подкрепа“ на 04.04.2016г. на територията на ЯНЕУБ и на 31.07.2018г. в НИМХ при БАН на Общо събрание на работниците и служителите в ИЯИЯЕ. По отношение на ответника Д. В. Т. обаче не се установява обаче да е извършил каквото и да е действие, което да бъде квалифицирано като неблагоприятно третиране на ищеца в сравнение с други лица. Разпоредбите на чл.18 и 19 от ЗЗДискр, съгласно които работодателят в сътрудничество със синдикатите е длъжен да предприеме ефективни мерки за предотвратяване на всички форми на дискриминация на работното място и при неизпълнение на това задължение носи отговорност за актове на дискриминация, извършени на работното място от негов работник или служител в случая са неприложими, тъй като не се касае за акт на дискриминация извършен на работното място и по отношение на работник или служител- трудовото правоотношение на ищеца с ИЯИЯЕ е прекратено на 06.06.2014г.- далеч преди процесните актове на дискриминация.

По отношение на исковете с правно основание чл.71, ал.1, т.2 от ЗЗДискр за осъждане на ответниците да преустановят нарушението и да се въздържат в бъдеще от по-нататъшни нарушения, както правилно е отбелязал и първостепенният съд ищецът към момента на провеждане на устните състезания в първата инстанция не заема вече длъжността председател на Браншов синдикат „Подкрепа- БАН“ на НФТИНИ при КТ“Подкрепа“ и съответно- качеството синдикален представител, спрямо който в бъдеще ответниците да се въздържат от по-нататъшни нарушения. От друга страна процесните дискриминационни актове са еднократни, не продължават към настоящия момент и е фактически невъзможно да се преустанови осъществяването им.

Ето защо въззивната жалба на ищеца следва да бъде оставена без уважение, а обжалваното решение- потвърдено в обжалваната от ищеца част.

По въззивните жалби на ответниците Л. Г. и В. Б.:

От представените по делото писмени доказателства и показанията на разпитаните свидетели е установено, че в периода на отказания достъп на ищеца до територията на ЯНЕУБ, такъв достъп е предоставян на различни лица, които не са били работници и служители на ИЯИЯЕ, по различни причини. Искането на ищеца за предоставяне на достъп на 04.04.2016г. е направено в качеството му на синдикален представител- председател на Браншов синдикат „Подкрепа- БАН“ на НФТИНИ при КТ“Подкрепа (това качество е установено от представените по делото служебна бележка на л.131 и служебна карта на л.157), като от текста на същото може да бъде направен извод, че е с основание чл.40б, ал.2, т.1 от КТ. Следователно е налице по-неблагоприятно третиране на ищеца, искащ достъп на уредено в закона основание, в сравнение с лица за които не е установено дори основаниято за предоставяне на такъв достъп. Наведените от жалбоподателите доводи относно редовността на заявката за достъп са несъстоятелни, тъй като недостатъците на същата са от такова естество, че са могли да бъдат отстранени незабавно и без съществени усилия от представителите на работодателя. Още повече, че от показанията на свидетелите се установява, че достъп е бил предоставян инцидентно и без предварителна заявка на близки и роднини на работници и служители.

От събраните по делото доказателства се установява също така, че на ищеца е отказан достъп на 31.07.2018г. в НИМХ при БАН, на Общо събрание на работниците и служителите в ИЯИЯЕ с обосновката че същият не е работник или служител на ИЯИЯЕ, а на събранието могат да присъстват само работници или служители. В същото време обаче, видно от показанията на разпитаните свидетели, на събранието са присъствали и други синдикални представители. Доколкото законът не поставя изискване синдикалните представители да са непременно работници или служители на предприятието, очевидно е

налице по-неблагоприятно третиране на ищеца в сравнение с други аналогично легитимирани лица.

Ето защо и въззивните жалби на ответниците Л. Г. и В. Б. следва да бъдат оставени без уважение, а обжалваното решение- потвърдено в обжалваните от тях части.

По разноските:

При този изход на спора никоя от страните няма право на разноси и поради това разноси за въззивното производство не се присъждат.

По така изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение №20183281 от 09.09.2021г., постановено по гр.дело №4908/2019г. по описа на СРС, ГО, 50 с-в.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____